

Гнатковський С.П.
здобувач гр. УФЕБ-23М
Чередніченко Н.Ю.
доктор пед. наук., професор
Центральноукраїнський національний технічний університет
м. Кропивницький, Україна

НАПРЯМИ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ БАНКІВСЬКОЇ УСТАНОВИ

Розвиток банківського сектору є одним із пріоритетів фінансової політики будь-якої держави. Від стабільності банківської системи залежить фінансова стійкість країни, її спроможність до поступового розвитку, соціальна стабільність та міжнародний авторитет. Виклики, пов'язані з пандемією COVID-19 та військовою агресією росії, змусили банківську систему України шукати нові підходи до ведення діяльності, розробляти інноваційні продукти та впроваджувати сучасні технології. Інновації у банківській сфері виникають, насамперед, через прагнення підвищити її прибутковість. Однак ключовими передумовами розвитку банківських установ виступають зміни у зовнішньому середовищі, а також чинна система регулювання банківської діяльності та відповідне нормативне законодавство. Сучасна банківська діяльність вирізняється високим ступенем диверсифікації, що зумовлює динамічний розвиток даного сектору економіки. У таких умовах інновації стають результатом постійного вдосконалення, адаптації зарубіжного досвіду, а також реакцією на кризові явища в банківській сфері.

Банківська інновація - є підсумком інноваційної діяльності, який реалізується у вигляді нового або вдосконаленого продукту чи послуги, впровадженого в практичну діяльність банківської установи [1, с. 345].

Процеси глобалізації вимагають від України забезпечення інноваційного розвитку економіки, що передбачає створення нових теоретико-методологічних підходів та впровадження наукових розробок у практику [2, с. 190]. Інноваційна модель розвитку банківської системи має базуватися на таких засадах: підвищення науково-технічного та соціального потенціалу; використання міжнародного досвіду та знань; зниження впливу тіньового сектору економіки; забезпечення високих стандартів життя населення [2, с. 190].

Основним стимулом інновацій у банківській діяльності є потреби клієнтів. Близько 60% інновацій у корпоративному секторі та майже половина інновацій для приватних клієнтів впроваджуються за ініціативою споживачів послуг.

У сучасній міжнародній практиці банківські інновації охоплюють такі напрями: багатоканальна діяльність: поєднання традиційних і новітніх технологій для забезпечення зручності обслуговування (дистанційне обслуговування, індивідуальні консультації, телефонні хаби); віртуальні банківські технології: управління рахунками, електронні підписи, дистанційне укладення договорів; організаційні трансформації: розділення банків на виробничі, портфельні та розподільчі частини, оптимізація мережі філій; інформаційні технології: інтеграція нових рішень для маркетингу й обслуговування; нові банківські продукти: впровадження автоматів самообслуговування, створення інноваційних фінансових послуг.

Таким чином, інновації виступають невід'ємним елементом сучасної банківської діяльності, впровадження яких сприяє: підвищенню прибутковості банків; створенню додаткових джерел доходів; підвищенню ефективності операцій та формуванню позитивного іміджу банківської установи.

Отже, інноваційний розвиток банківських установ виступає пріоритетним напрямом для підвищення конкурентоспроможності фінансового сектору України загалом та дає змогу забезпечити його стале функціонування в умовах глобальних викликів.

Література:

2. Карчева І.Я. Теоретичні та практичні аспекти забезпечення ефективності інноваційної діяльності банків. *Бізнес Інформ*. 2014. № 6. С. 343–347.
3. Меренкова О.В. Інноваційні технології банківської діяльності як елемент сучасного економічного мислення. *Сучасна картина світу: Природа, суспільство, людина: збірник наукових праць*. Суми: ДВНЗ «УАБС НБУ», 2008. С. 186–194.

Грабек Я. А.

викладач-стажист

Уманський національний університет садівництва
м. Умань, Україна

ІННОВАЦІЇ У ВИРОБНИЦТВІ ПРОДОВОЛЬСТВА, ЯК БЕЗАЛЬТЕРНАТИВНА УМОВА РОЗВИТКУ ВНУТРІШНЬОГО ЛАНЦЮГА ВАРТОСТІ В АГРАРНОМУ СЕКТОРІ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ

Ланцюг вартості в аграрному секторі економіки України - це послідовність дій, що виконують товаровиробники другої і третьої сфери агропромислового комплексу, щоб забезпечити постачання продуктів кінцевому споживачу; послідовність дій означає логічний поетапний рух технологічно-спорідненої продукції по стадіях виробництва, починаючи із випуску сільськогосподарської сировини, продовжуючи її промисловою переробкою і закінчуючи постачанням напівфабрикатів та готових продуктів кінцевим споживачем.

З точки зору забезпечення національних економічних інтересів, важливим аспектом яких є продукування суспільним виробництвом гранично високої доданої вартості, пріоритетом національної аграрної політики має бути сприяння розвитку внутрішнього ланцюга вартості.

Однією із суттєвих перепон, що перешкоджають розвитку внутрішнього ланцюга вартості в аграрному секторі економіки України, є недостатні масштаби впровадження інноваційних технологій виробництва. Насамперед, на стадії промислової переробки сільськогосподарської сировини. Наприклад, Брояка А.А. справедливо відмічає, що серед загальногосподарських та специфічних причин, що гальмують зростання якості та безпечності агрохарчової продукції на вітчизняних підприємствах, на першому місці стоїть недостатня технологічна оснащеність та низький рівень впровадження інновацій [1]. Такої ж думки Сичевський М.П., Шпичак О.М., Коваленко О.В. та ін., які відмічають, що розширення експорту вітчизняної агропродовольчої продукції гальмується такими чинниками, як нерозвинена логістика, практично відсутнє впровадження інноваційних технологій, недостатня адаптованість нормативно-законодавчої бази до вимог та правил ЄС [6].

Незадовільні масштаби впровадження інноваційних технологій виробництва на вітчизняних підприємствах харчової промисловості є головними стримуючим фактором просування українських харчів на європейський ринок. Адже європейських споживачів важко чимось здивувати. На полицях супермаркетів таке різноманіття товарів, що знайти свою нішу, та ще й з торгівельною маркою, яка не знайома споживачам, дуже важко. Тому вихід – лише продуктові інновації [5].

Частка інноваційно-активних підприємств в харчовій промисловості України - надзвичайно низька. Наприклад, із 6453 [2] активних підприємств, що займалися виробництвом харчових продуктів, напоїв та тютюнових виробів лише 99 [3] або 1,5% були інноваційно активними.

Обсяг реалізованої інноваційної продукції у секторі виробництва продуктів харчування та напоїв в 2021р. скоротився вдвічі порівняно із попереднім роком – до 3,3 млрд. грн. [4].

Ключовим чинником недостатніх масштабів впровадження інноваційних технологій виробництва в харчовій промисловості України є російська військова агресія: